

Curtea Supremă de Justiție
D E C I Z I E

21 mai 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Timofti Vladimir,

Judecători – Toma Nadejda, Țurcan Anatolie, Cobzac Elena, Boico Victor,

a judecat, fără citarea părților, în baza materialelor cauzei, recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Călugăreanu Vitalie, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 09 aprilie 2019, în cauza penală în privința lui

Manolii Liliana XXXXX, născută la XXXXX, originară din XXXXX, domiciliată pe XXXXX.

Termenul de examinare:

prima instanță: 02.02.2018 – 19.07.2018

instanța de apel: 11.03.2019 – 09.04.2019

Instanța de recurs: 08.07.2019 – 21.05.2020

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) din 19 iulie 2018, Manolii Liliana a fost recunoscută vinovată și condamnată în baza art. 322 alin. (1) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de amendă în mărime de 500 (cinci sute) unități convenționale, ceea ce constituie suma de 25 000 (douăzeci și cinci mii) de lei.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat, în fapt, că Manolii Liliana, la 10 iunie 2017, aproximativ la ora 15:00, urmărind scopul transmiterii legale a obiectelor interzise persoanei deținute în penitenciar și acționând cu intenție directă îndreptată la atingerea scopului stabilit, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările și dorind în mod conștient survenirea lor, aflându-se în apropierea Pieței Centrale din str. Armenească, mun. Chișinău, a transmis lui Struli Ruslan un colet cu produse alimentare destinat soțului său, Manolii Andrian, deținut în Penitenciarul nr. 9-Pruncul, care este condamnat și execută pedeapsa cu închisoarea în penitenciarul menționat.

Ulterior, Struli Ruslan, ajungând la Penitenciarul nr. 9-Pruncul, situat pe str. Prunculului nr. 44, mun. Chișinău, fiind în camera de primire a coletelor de pe teritoriul penitenciarului, apropiindu-se de colaboratorii penitenciarului menționat, Ignat Dumitru și Potârniche Constantin, a încercat să transmită prin

intermediul numiților pe numele deținutului Berdaga Andrian, coletul cu produse alimentare transmis de către Manolii Liliana, destinat soțului acesteia, Manolii Andrian.

Tot atunci, fiind verificat interiorul coletului pe care Struli Ruslan a încercat să-l transmită în interiorul penitenciarului, de către angajații instituției penitenciare a fost depistată o caserolă din plastic cu dulciuri, în care se aflau bucăți de substanță de culoare albă asemănătoare unei pastile cu inscripția „B”, care au fost ridicate prin procesul-verbal de percheziție (control, cercetare) și ridicare din 10 iunie 2017.

Conform raportului de constatare tehnico-științifică nr. 34/12/l-R-3804 din 13 iulie 2017, fragmentele de substanță (0, 29 g) de culoare albă separate de substanța cu aspect de praf, prezentate la examinare într-o caserolă din polimer, depistate și ridicate în timpul controlului coletului din Penitenciarul nr. 9, transmis de către Struli Ruslan, conțin buprenorfin, care se atribuie la substanțele psihotrope.

Prima instanță a încadrat aceste acțiuni ale inculpatei în baza art. 322 alin. (1) Cod penal, conform indicilor calificativi: *„transmiterea ilegală a unor obiecte interzise persoanelor deținute în penitenciare, adică încercarea de a transmite tăinuit de la control persoanelor deținute în penitenciare a substanțelor psihotrope”*.

3. Avocatul Secrieru Oxana în numele inculpatei și inculpata au contestat sentința cu apel, solicitând casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpata să fie achitată de sub învinuirea de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 322 alin. (1) Cod penal.

3.1 În argumentarea apelului, au invocat că modul de expunere în sentință a faptei pretins prejudiciabile, a analizei probelor și a concluziilor instanței denotă lipsa motivării corespunzătoare și a logicii juridice, fiind astfel încălcat dreptul la un proces echitabil, garantat de art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Au afirmat că descriind fapta criminală, prima instanță nu s-a expus în niciun fel asupra declarațiilor inițiale ale lui Struli Ruslan, date de acesta în calitate de bănuit, care a indicat că, coletul în care s-au depistat substanțe psihotrope i-a fost transmis de către mătușa sa.

Au relevat că inculpata a fost recunoscută vinovată și condamnată pentru o faptă care nu întrunește elementele infracțiunii, deși argumentele și probele invocate de apărare pe parcursul judecării cauzei, pe care prima instanță le-a ignorat, sunt suficiente pentru achitarea inculpatei fie din motiv că fapta acesteia nu întrunește elementele infracțiunii, fie din motiv că fapta nu este prevăzută de legea penală.

Au notat că sentința este bazată pe presupuneri, iar mai mulți martori au declarat că inculpata adesea a transmis în penitenciar colete, în care însă niciodată nu s-au depistat obiecte interzise.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 02 octombrie 2018, a fost respins ca nefondat apelul și menținută sentința fără modificări.

5. Decizia instanței de apel a fost contestată cu recurs ordinar de către **inculpată**, aceasta invocând prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală și solicitând casarea deciziei și dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel, în alt complet de judecată.

5.1 În argumentarea recursului, inculpata a specificat că *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și că hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.*

Astfel, a indicat că instanța de apel nu a corectat eroarea admisă de prima instanță, și anume omisiunea de a motiva respingerea argumentelor și probelor invocate de apărare pe parcursul judecării cauzei, cu toate că o sentință de condamnare nu trebuie să conțină formulări ce demonstrează sau pun la îndoială vinovăția altor persoane de comiterea infracțiunii.

A punctat că în cazul constatării vinovăției inculpatei, instanța de apel urma să dezvăluie această concluzie, cu expunerea asupra fiecărei probe a acuzării puse la baza soluției de condamnare, în speță fiind însă efectuată o apreciere formală a probelor și circumstanțelor cauzei, ce indică cert asupra examinării superficiale a apelului, fără a fi supusă controlului temeinicia și corectitudinea soluției primei instanțe prin prisma prevederilor legale.

6. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 05 februarie 2019, a fost admis recursul ordinar declarat de inculpată, casată decizia instanței de apel și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

6.1 În motivarea soluției adoptate, instanța de recurs ordinar a reținut că prima instanță, contrar prevederilor art. 385 alin. (1) pct. 1)-4) și 394 alin. (1) pct. 2) Cod de procedură penală:

- nu a judecat cauza în raport cu circumstanțele de fapt și de drept indicate în rechizitoriu, și anume nu a înlăturat divergențele din rechizitoriu, nestabilind clar și motivat dacă buprenorfinul se atribuie la substanțe narcotice sau psihotrope, precum și nu a motivat de ce a exclus din învinuirea adusă inculpatei indicii calificativi „*prin orice mijloace*” și „*a substanțelor stupefiante...și/sau a altor substanțe cu efecte similare, a căror transmitere este interzisă*”; și

- a depășit limitele învinuirii formulate, deoarece a constatat că inculpata a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 322 alin. (1) Cod penal prin „*tăinuire de la control*” – indice calificativ neincriminat inculpatei prin rechizitoriu.

Consecvent, instanța de recurs ordinar a arătat că instanța de apel, în contradicție cu prevederile art. 414 alin. (1), (5) și (6), 417 alin. (1) pct. 8) și 419 Cod de procedură penală:

- nu a reacționat în modul prevăzut de lege asupra erorilor de drept pe care le-a admis prima instanță, repetându-le întocmai, nu a desființat sentința

și nu a rejudecat cauza potrivit regulilor generale pentru examinarea cauzelor în primă instanță, menținând o sentință neîntemeiată legal;

- a depășit limitele învinuirii, deoarece a constatat că inculpata a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 322 alin. (1) Cod penal prin „tănuire de la control..., acțiunile acesteia fiind direct îndreptate spre transmiterea substanțelor interzise” – indici calificativi neincriminați inculpatei prin rechizitoriu;

- și-a întemeiat concluziile pe probe neverificate în ședința de judecată a instanței de apel și neconsemnate în procesul-verbal al ședinței de judecată, cum ar fi raportul de constatare tehnico-științifică nr. 34/12/1-R-3804 din 13 iulie 2017, ordonanța de recunoaștere și de anexare a mijloacelor materiale de probă la cauza penală din 29 august 2017, ordonanța de transmitere a mijlocului material de probă în camera de păstrare din 29 august 2017 și ordonanța de recunoaștere și de anexare a corpurilor delictive, mijloacelor de probă la cauza penală din 10 noiembrie 2017; și

- nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul declarat de apărare.

Astfel, instanța de recurs ordinar a concluzionat că instanțele de fond nu au judecat cauza penală în condițiile legii, fiindcă au adoptat hotărâri ce nu cuprind motivele pe care se întemeiază soluțiile, iar instanța de apel nu s-a pronunțat în modul prevăzut de lege asupra tuturor motivelor invocate în apelul declarat de apărare.

7. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 09 aprilie 2019, a fost admis apelul, casată total sentința, rejudecată cauza și pronunțată o nouă hotărâre, prin care Manolii Liliana a fost achitată de sub învinuirea de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 322 alin. (1) Cod penal, din motiv că fapta inculpatei nu întrunește elementele infracțiunii.

8. Pentru a pronunța decizia, instanța de apel a reținut că prin rechizitoriul din 31 ianuarie 2018, Manolii Liliana a fost învinuită de faptul că: la 10 iunie 2017, aproximativ la ora 15.00, urmărind scopul transmiterii ilegale a obiectelor interzise persoanei deținute în penitenciar și acționând cu intenție directă îndreptată la atingerea scopului stabilit, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările și dorind în mod conștient survenirea lor, aflându-se în apropierea Pieței Centrale din str. Armenească, mun. Chișinău, a transmis lui Struli Ruslan un colet cu produse alimentare destinat soțului său, Manolii Andrian, deținut în Penitenciarul nr. 9-Pruncul, care este condamnat și execută pedeapsa cu închisoarea în penitenciarul menționat.

Ulterior, Struli Ruslan, ajungând la Penitenciarul nr. 9-Pruncul, situat pe str. Prunculului nr. 44, mun. Chișinău, fiind în camera de primire a coletelor de pe teritoriul penitenciarului, apropiindu-se de colaboratorii penitenciarului menționat, Ignat Dumitru și Potîrniche Constantin, a încercat să transmită prin intermediul numiților pe numele deținutului Berdaga Andrian, coletul cu produse alimentare transmis de către Manolii Liliana, destinat soțului acesteia,

Manolii Andrian, care este condamnat și execută pedeapsa cu închisoarea în penitenciarul menționat.

Tot atunci, fiind verificat interiorul coletului pe care Struli Ruslan a încercat să-l transmită în interiorul penitenciarului, de către angajații instituției penitenciare a fost depistată o caserolă din plastic cu dulciuri, în care se aflau bucăți de substanță de culoare albă asemănătoare unei pastile cu inscripția „B”, care au fost ridicate prin procesul-verbal de percheziție (control, cercetare) și ridicare din 10 iunie 2017.

Conform raportului de constatare tehnico-științifică nr. 34/12/I-R-3804 din 13 iulie 2017, fragmentele de substanță (0, 29 g) de culoare albă separate de substanța cu aspect de praf, prezentate la examinare într-o caserolă din polimer, depistate și ridicate în timpul controlului coletului din Penitenciarul nr. 9, transmis de către Struli Ruslan, conțin buprenorfin, care se atribuie la substanțele psihotrope.

Conform pct. 193 din Hotărârea Guvernului nr. 79 din 23 ianuarie 2006 privind aprobarea Listei substanțelor narcotice, psihotrope și a plantelor care conțin astfel de substanțe, depistate în trafic ilicit, precum și cantitățile acestora, substanța narcotică – buprenorfin în cantitățile depistate de 0, 29 g constituie proporții deosebit de mari.

Acuzarea a încadrat aceste acțiuni ale inculpatei în baza art. 322 alin. (1) Cod penal, conform indicilor calificativi: *„transmiterea ilegală a unor obiecte interzise persoanelor deținute în penitenciare, adică încercarea de a transmite prin orice mijloace persoanelor deținute în penitenciare a substanțelor stupefiante, psihotrope și/sau a altor substanțe cu efecte similare, a căror transmitere este interzisă, dacă această acțiune a fost săvârșită în proporții mari”*.

Instanța de apel a indicat că prima instanță greșit a ajuns la concluzia privind vinovăția inculpatei în baza art. 322 alin. (1) Cod penal, or această concluzie nu este fundamentată pe un cumul de probe pertinente, concludente, utile și veridice, care ar corobora între ele.

Pe de altă parte, instanța de apel a relevat că inculpata a dat declarații constante și consecutive, menținându-și poziția privind nerecunoașterea vinovăției de la faza urmăririi penale până la faza judecării repetate a cauzei în ordine de apel, iar poziția sa nu a fost combătută de către partea acuzării în afara oricărui dubiu rezonabil.

Instanța de apel a reliefat, sub aspectul laturii obiective a infracțiunii prevăzute de art. 322 Cod penal, că există două modalități normative cu caracter alternativ, sub care se înfățișează infracțiunea vizată, și anume: a) transmiterea tănuită de la control prin orice mijloace persoanelor deținute în penitenciare a băuturilor alcoolice, a drogurilor, medicamentelor sau a altor substanțe cu efect narcotizant, ori a altor obiecte, a căror transmitere este interzisă, dacă această acțiune a fost săvârșită în mod sistematic sau în proporții mari; și b) încercarea de a transmite prin orice mijloace persoanelor deținute în penitenciare a băuturilor alcoolice, a drogurilor, medicamentelor

sau a altor substanțe cu efect narcotizant, ori a altor obiecte, a căror transmitere este interzisă, dacă această acțiune a fost săvârșită în mod sistematic sau în proporții mari.

În continuare, instanța de apel a subliniat că latura subiectivă a infracțiunii prevăzute de art. 322 alin. (1) Cod penal se caracterizează prin intenție directă.

Astfel, instanța de apel a notat că din analiza probelor administrate, rezultă că în acțiunile inculpatei lipsește intenția de a comite infracțiunea prevăzută de art. 322 alin. (1) Cod penal, potrivit indicilor calificativi incriminați, și anume încercarea de a transmite prin orice mijloace persoanelor deținute în penitenciare a substanțelor stupefiante, psihotrope și/sau a altor substanțe cu efecte similare, a căror transmitere este interzisă, dacă această acțiune a fost săvârșită în proporții mari.

Aici, instanța de apel, analizând declarațiile martorilor Struli Ruslan (f.d. 235, vol. I), Vasilenco Artiom (f.d. 235, vol. I), Levițchii Liviu (f.d. 234, vol. I), Potîrniche Constantin (f.d. 233, vol. I) și Cerevatov Ruslan (f.d. 232, vol. I), date în ședința de judecată, a remarcat că din cele expuse de către aceștia, rezultă că anterior inculpata i-a mai transmis colete soțului său, Manolii Andrian, care este condamnat și execută pedeapsa sub formă de închisoare în Penitenciarul nr. 9-Pruncul, însă nimeni dintre martorii respectivi nu a putut indica cu certitudine că inculpata ar mai fi avut tentative de a-i transmite soțului său ori altor persoane deținute în penitenciarul nominalizat obiecte interzise deținuților, în special droguri.

În acest fel, instanța de apel a considerat că este eronată concluzia primei instanțe precum că respectivele declarații ale martorilor ar indica indirect asupra săvârșirii de către inculpată a infracțiunii imputate.

Totodată, instanța de apel a evidențiat că în cererea depusă de Struli Ruslan privind transmiterea coletului cu provizii pentru condamnatul Berdaga Andrian se conține descrierea următoarelor produse: o cutie cu ouă, o sticlă cu ulei, o sticlă cu apă, 1 pâine, 1 prăjituri, 1 suc, 1 kg de cartofi, verdeață și 1 kg de căpșune (f.d. 18, vol. I).

Instanța de apel a mai menționat că după cum rezultă din procesul-verbal nr. 530 de percheziție (control, cercetare) și ridicare din 10 iunie 2017, substanța de proveniență necunoscută (bucăți mici de culoare albă asemănătoare unei pastile, pe una dintre care se observă inscripția „B”) a fost depistată și ridicată dintr-o caserolă de plastic aflată în coletul destinat condamnatului Berdaga Andrian, în care erau dulciuri (f.d. 17, vol. I).

În această conjunctură, instanța de apel a observat că în cererea depusă de Struli Ruslan privind transmiterea coletului cu provizii pentru condamnatul Berdaga Andrian nu este indicată nicio caserolă cu dulciuri, iar acuzarea a eșuat în a prezenta suficiente probe concludente ce ar confirma că în coletul respectiv se afla și caserola în care s-a depistat substanța cu aspect de praf, ce conține buprenorfin, mai ales că martorul Struli Ruslan a declarat că a transmis coletul unui colaborator al penitenciarului și nu a participat la verificarea coletului.

Mai mult, instanța de apel a remarcat că procesul-verbal nr. 530 de percheziție (control, cercetare) și ridicare din 10 iunie 2017 nu conține o descriere a dulciurilor printre care s-a depistat substanța cu aspect de praf, ce conține buprenorfin, iar martorul Potîrniche Constantin a declarat că aceste dulciuri erau zefiruri, care însă nu se regăsesc în cererea depusă de Struli Ruslan privind transmiterea coletului cu provizii pentru condamnatul Berdaga Andrian.

Respectiv, instanța de apel a conchis că sunt veridice declarațiile inculpatei, și anume faptul că aceasta a cumpărat produse alimentare de la Piața Centrală, pe care le-a pus în 2 pachete nesigilate, fără a adăuga obiecte interzise, și l-a rugat pe Struli Ruslan, care muncește în calitate de taximetrist, să transmită coletul în Penitenciarul nr. 9-Pruncul, aceasta nefiind prima dată când inculpata transmitea colete în penitenciar prin intermediul lui Struli Ruslan.

Instanța de apel a indicat că în baza rechizitoriului, în sarcina inculpatei eronat s-au reținut ca fiind demonstrate acțiunile acesteia de transmitere ilegală a unor obiecte interzise persoanelor deținute în penitenciare, adică încercarea de a transmite tănuț de la control persoanelor deținute în penitenciare a substanțelor psihotrope, prevăzute de art. 322 alin. (1) Cod penal, or acțiunile inculpatei nu întrunesc elementele infracțiunii incriminate.

În succesiunea celor relatate, instanța de apel a constatat lipsa laturii subiective în acțiunile inculpatei, învinuită de săvârșirea infracțiunii de transmitere ilegală a unor obiecte interzise persoanelor deținute în penitenciare, adică încercarea de a transmite prin orice mijloace persoanelor deținute în penitenciare a substanțelor stupefiante, psihotrope și/sau a altor substanțe cu efecte similare, a căror transmitere este interzisă, dacă această acțiune a fost săvârșită în proporții mari.

9. Decizia instanței de apel a fost contestată cu recurs ordinar de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Călugăreanu Vitalie, acesta invocând prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală și solicitând casarea totală a deciziei și menținerea sentinței primei instanțe.

9.1 În argumentarea recursului, procurorul a precizat că hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

A declarat că instanța de apel nu și-a dezvăluit concluzia de casare a sentinței primei instanțe și pronunțare a unei noi hotărâri, de achitare, deoarece nu și-a expus punctul de vedere asupra fiecărei probe aduse în sprijinul învinuirii, ceea ce echivalează cu nerezolvarea fondului apelului.

De altfel, a afirmat că, concluziile instanței de apel nu corespund circumstanțelor de fapt stabilite în cadrul cercetării judecătorești și caracterului faptei comise de inculpată.

Consideră că instanța de apel nu a ținut cont de toate probele acuzării și nu le-a apreciat la justa lor valoare, încălcând astfel prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală.

Astfel, a elucidat conținutul declarațiilor martorilor Struli Ruslan, Vasilenco Artiom, Levițchii Liviu, Potîrniche Constantin și Cerevatov Ruslan, cât și al probelor materiale din dosar, indicând că aprecierea de către instanța de apel a declarațiilor inculpatei ca fiind totalmente veridice rezultă dintr-o analiză fragmentară a probelor respective.

10. Judecând recursul declarat, pe baza materialului din dosarul cauzei și a motivelor invocate, Colegiul penal lărgit consideră că recursul urmează a fi admis, din următoarele raționamente.

În conformitate cu art. 424 alin. (1) Cod de procedură penală, instanța de recurs judecă recursul numai cu privire la persoana la care se referă declarația de recurs și numai în raport cu calitatea pe care aceasta o are în proces.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute în art. 427, fiind în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, fără a agrava situația condamnaților.

Potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol.

Art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală stipulează că judecând recursul, instanța dispune rejudecarea de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

Colegiul penal lărgit observă că procurorul a invocat prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, și anume eroarea de drept când *hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.*

Examinând argumentele recursului prin prisma temeiului de casare invocat, Colegiul penal lărgit constată că recurentul este îndreptățit să afirme că decizia instanței de apel nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Astfel, verificând criticile recurentului în raport cu actele cauzei, instanța de recurs constată că instanța de apel, judecând apelul, nu a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptând o soluție nemotivată, prin ce a admis eroarea de drept prevăzută de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

Din prevederile art. 414 alin. (1) Cod de procedură penală, rezultă că instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel.

Iar, conform art. 414 alin. (4)-(5) Cod de procedură penală, în vederea soluționării apelului, instanța de apel poate da o nouă apreciere probelor, fiind obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Deci, chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat sau trebuia să se pronunțe prima instanță și care prin apel se transmit instanței de apel sunt: dacă fapta reținută ori numai imputată s-a săvârșit ori nu, dacă fapta a fost săvârșită de inculpat și în ce împrejurări s-a comis, și dacă probele corect au

fost apreciate prin prisma cumulului de probe anexate și administrate la dosar în conformitate cu art. 101 Cod de procedură penală.

Respectiv, după soluționarea acestor chestiuni de fapt, având în vedere că apelul produce un efect devolutiv complet, instanța de apel este obligată să determine dacă fapta întrunește elementele infracțiunii și de care anume lege penală este prevăzută ea.

Colegiul penal lărgit constată că aceste prescripții legale ce incumbă instanței de apel, deși sunt obligatorii, nu au fost respectate pe deplin la judecarea cauzei în apel, iar eroarea admisă nu poate fi corectată în ordinea procedurii de recurs ordinar.

În esență, argumentele recurentului pornesc de la expunerea poziției ce ține de vinovăția inculpatei în baza art. 322 alin. (1) Cod penal, cu concluzia că instanța de apel nu și-a întemeiat soluția în baza circumstanțelor stabilite incontestabil prin probe cercetate în ședința de judecată.

Colegiul penal lărgit subliniază că prin rechizitoriul din 31 ianuarie 2018, Manolii Liliana a fost învinuită de faptul că: la 10 iunie 2017, aproximativ la ora 15.00, urmărind scopul transmiterii ilegale a obiectelor interzise persoanei deținute în penitenciar și acționând cu intenție directă îndreptată la atingerea scopului stabilit, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările și dorind în mod conștient survenirea lor, aflându-se în apropierea Pieței Centrale din str. Armenească, mun. Chișinău, a transmis lui Struli Ruslan un colet cu produse alimentare destinat soțului său, Manolii Andrian, deținut în Penitenciarul nr. 9-Pruncul, care este condamnat și execută pedeapsa cu închisoarea în penitenciarul menționat.

Ulterior, Struli Ruslan, ajungând la Penitenciarul nr. 9-Pruncul, situat pe str. Prunculului nr. 44, mun. Chișinău, fiind în camera de primire a coletelor de pe teritoriul penitenciarului, apropiindu-se de colaboratorii penitenciarului menționat, Ignat Dumitru și Potârniche Constantin, a încercat să transmită prin intermediul numiților pe numele deținutului Berdaga Andrian, coletul cu produse alimentare transmis de către Manolii Liliana, destinat soțului acesteia, Manolii Andrian, care este condamnat și execută pedeapsa cu închisoarea în penitenciarul menționat.

Tot atunci, fiind verificat interiorul coletului pe care Struli Ruslan a încercat să-l transmită în interiorul penitenciarului, de către angajații instituției penitenciare a fost depistată o caserolă din plastic cu dulciuri, în care se aflau bucăți de substanță de culoare albă asemănătoare unei pastile cu inscripția „B”, care au fost ridicate prin procesul-verbal de percheziție (control, cercetare) și ridicare din 10 iunie 2017.

Conform raportului de constatare tehnico-științifică nr. 34/12/I-R-3804 din 13 iulie 2017, fragmentele de substanță (0, 29 g) de culoare albă separate de substanța cu aspect de praf, prezentate la examinare într-o caserolă din polimer, depistate și ridicate în timpul controlului coletului din Penitenciarul nr. 9, transmis de către Struli Ruslan, conțin buprenorfin, care se atribuie la substanțele psihotrope.

Conform pct. 193 din Hotărârea Guvernului nr. 79 din 23 ianuarie 2006 privind aprobarea Listei substanțelor narcotice, psihotrope și a plantelor care conțin astfel de substanțe, depistate în trafic ilicit, precum și cantitățile acestora, substanța narcotică – buprenorfin în cantitățile depistate de 0, 29 g constituie proporții deosebit de mari.

Acuzarea a încadrat aceste acțiuni ale inculpatei în baza art. 322 alin. (1) Cod penal, conform indicilor calificativi: „*transmiterea ilegală a unor obiecte interzise persoanelor deținute în penitenciare, adică încercarea de a transmite prin orice mijloace persoanelor deținute în penitenciare a substanțelor stupefiante, psihotrope și/sau a altor substanțe cu efecte similare, a căror transmitere este interzisă, dacă această acțiune a fost săvârșită în proporții mari*”.

Prin sentința Judecătorei Chișinău (sediul Buiucani) din 19 iulie 2018, Manolii Liliana a fost recunoscută vinovată și condamnată în baza art. 322 alin. (1) Cod penal.

Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 09 aprilie 2019, a fost admis apelul apărării, casată total sentința, rejudecată cauza și pronunțată o nouă hotărâre, prin care Manolii Liliana a fost achitată de sub învinuirea de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 322 alin. (1) Cod penal, din motiv că fapta inculpatei nu întrunește elementele infracțiunii, și anume **latura subiectivă caracterizată prin intenție directă**.

Analizând decizia instanței de apel, Colegiul penal lărgit atestă că admitând apelul declarat, rejudecând cauza și pronunțând o nouă hotărâre, de achitare a Lilianeii Manolii de sub învinuirea de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 322 alin. (1) Cod penal, din motiv că fapta inculpatei nu întrunește elementele infracțiunii, instanța de apel în partea descriptivă a deciziei urma să desfășoare analiza probelor pe care s-a bazat la adoptarea deciziei, cu indicarea motivelor care au stat la baza pronunțării unei asemenea soluții și a considerentelor pentru care au fost admise sau respinse anumite probe.

Cu referire la eroarea de drept când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, invocată de recurent, Colegiul penal lărgit menționează că hotărârile instanței de apel trebuie să fie motivate atât în fapt, cât și în drept, în corespundere cu prevederile legislației în vigoare, pentru a permite instanței ierarhic superioare de a verifica legalitatea hotărârii pronunțate.

În conformitate cu art. 390 alin. (1) pct. 3) Cod de procedură penală, sentința de achitare se adoptă dacă fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

Colegiul penal lărgit relevă că o sentință de achitare în temeiul art. 390 alin. (1) pct. 3) Cod de procedură penală poate fi dată doar în situația în care fapta inculpatului nu îndeplinește toate condițiile și semnele prevăzute în dispoziția incriminatorie, adică nu a fost săvârșită în asemenea împrejurări încât să satisfacă modelul legal abstract al infracțiunii.

Iar, spre deosebire de latura obiectivă a infracțiunii, care se materializează într-un act exterior de execuție și poate fi percepută nemijlocit de partea vătămată, de martori și alte persoane, latura subiectivă exprimă momentul subiectiv, poziția psihică a subiectului infracțiunii în raport cu activitatea materială desfășurată de el și nu poate fi percepută de organele de simț ale omului. Deci, cunoașterea laturii subiective poate avea loc doar prin analiza și aprecierea comportamentului făptuitorului și a împrejurărilor săvârșirii infracțiunii.

În speță, se impune precizarea că într-o măsură importantă, instanța de apel și-a bazat soluția de desființare a sentinței de condamnare și de pronunțare a sentinței de achitare a Lilianeii Manolii în temeiul art. 390 alin. (1) pct. 3) Cod de procedură penală pe o nouă apreciere a declarațiilor inculpatei, pe care le-a considerat a fi veridice în raport cu declarațiile martorilor Struli Ruslan, Vasilenco Artiom, Levițchii Liviu, Potîrniche Constantin și Cerevatov Ruslan, date în ședința de judecată.

În această privință, instanța de apel, făcând referire la declarațiile martorilor Struli Ruslan, Vasilenco Artiom, Levițchii Liviu, Potîrniche Constantin și Cerevatov Ruslan, date în ședința de judecată, doar a remarcat că din cele expuse de către aceștia, rezultă că anterior inculpata i-a mai transmis colete soțului său, Manolii Andrian, care este condamnat și execută pedeapsa sub formă de închisoare în Penitenciarul nr. 9-Pruncul, însă nimeni dintre martorii respectivi nu a putut indica cu certitudine că inculpata ar mai fi avut tentative de a-i transmite soțului său ori altor persoane deținute în penitenciarul nominalizat obiecte interzise deținuților, în special droguri.

Iar în acest fel, instanța de apel a considerat că este eronată concluzia primei instanțe precum că respectivele declarații ale martorilor ar indica indirect asupra săvârșirii de către inculpată a infracțiunii imputate.

Colegiul penal lărgit conchide că instanța de apel, deși a avut competența de a studia în ansamblu problema vinovăției inculpatei, s-a expus asupra acestei probleme fără a pătrunde în esența declarațiilor martorilor, în special ale declarațiilor martorului Struli Ruslan, limitându-se, în mare parte, la expunerea conținutului acestor declarații, adică fără a dezvălui motivele exacte pentru a considera că inculpata nu ar fi avut intenția directă de a comite infracțiunea prevăzută de art. 322 alin. (1) Cod penal.

De altfel, instanța de apel nu a dezvăluit rezultatul concret al aprecierii declarațiilor integrale ale martorilor Struli Ruslan, Vasilenco Artiom, Levițchii Liviu, Potîrniche Constantin și Cerevatov Ruslan, dând, în esență, o apreciere selectivă doar acelor fragmente din declarații care, în viziunea instanței de apel, ar confirma versiunea că fapta inculpatei nu întrunește elementele infracțiunii prevăzute de art. 322 alin. (1) Cod penal.

În particular, instanța de apel nu a soluționat în niciun fel divergența evidentă dintre versiunea expusă de inculpată, care se rezumă la faptul că aceasta i-a transmis intermediarului Struli Ruslan un colet ce nu conținea obiecte interzise, și cuprinsul declarațiilor date de Struli Ruslan în ședința de

judecată, acesta afirmând că a transmis coletul respectiv unui angajat al Penitenciarului nr. 9-Pruncul fără ca să intervină în conținutul coletului.

Or, din partea descriptivă a deciziei atacate, rezultă că instanța de apel și-a fundamentat soluția de achitare a Lilianeii Manolii inclusiv pe declarațiile martorului Struli Ruslan, considerând că acestea coroborează cu declarațiile inculpatei, fără a motiva înlăturarea caracterului mutual exclusiv al versiunii inculpatei și al versiunii martorului dat.

Colegiul penal lărgit notează că aprecierea fiecărei probe se face de instanța de judecată doar ca urmare a examinării conjugate a tuturor probelor administrate, în scopul aflării adevărului. Rezultatele aprecierii probelor sunt prezentate de către instanța de judecată în acte procedurale, care trebuie să fie motivate în mod obiectiv și sub toate aspectele potrivit legii. Motivarea constă în faptul că la admiterea unor probe și la respingerea altora judecătorul este obligat să prezinte argumentele unei asemenea soluții.

Legiuitorul a instituit expres criterii de apreciere a probelor. Astfel, conform art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor.

Cu toate acestea, instanța de apel a trecut în revistă probele administrate, în special declarațiile martorilor Struli Ruslan, Vasilenco Artiom, Levițchii Liviu, Potîrniche Constantin și Cerevatov Ruslan, fără a le oferi o apreciere suficient motivată, așa cum o cer prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, ceea ce echivalează cu nerezolvarea fondului apelului.

Așadar, instanța de apel nu a făcut o referire concretă la elementele de fapt conținute de aceste declarații, care ar fi putut justifica concluzia coroborării în tot a declarațiilor respective cu declarațiile inculpatei, dar și cu probele materiale din dosar, mai ales sub aspectul inexistenței în speță a laturii subiective.

La fel, în contradicție cu rigorile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, instanța de apel, în lipsa vreunei motivări, a reținut ca fiind veridice declarațiile martorului Struli Ruslan precum că acesta a transmis coletul unui colaborator al penitenciarului și nu a participat la verificarea coletului, deși din procesul-verbal nr. 530 de percheziție (control, cercetare) și ridicare din 10 iunie 2017, rezultă cert că Struli Ruslan a fost prezent la verificarea coletului și nu a formulat niciun fel de mențiuni și obiecții, pentru ce a și semnat procesul-verbal.

Astfel, contrar prevederilor art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, instanța de apel nu și-a motivat suficient nici concluzia precum că acuizarea a eșuat în a prezenta suficiente probe concludente ce ar confirma că în coletul respectiv se afla și caserola în care s-a depistat substanța psihotropă – buprenorfin, cu toate că această caserolă este menționată expres în procesul-verbal nr. 530 de percheziție (control, cercetare) și ridicare din

10 iunie 2017, semnat fără mențiuni și obiecții inclusiv de martorul Struli Ruslan.

În continuare, Colegiul penal lărgit atestă că însăși analiza instanței de apel denotă existența unor contradicții în motivarea soluției de achitare a Liliane Manolii în temeiul art. 390 alin. (1) pct. 3) Cod de procedură penală.

Or, dacă instanța de apel a considerat a fi veridică versiunea expusă de inculpată, care se rezumă la faptul că aceasta i-a transmis intermediarului Struli Ruslan un colet ce nu conținea obiecte interzise, iar potrivit procesului-verbal nr. 530 de percheziție (control, cercetare) și ridicare din 10 iunie 2017, substanța psihotropă – buprenorfin a fost depistată anume în coletul adus în penitenciar de Struli Ruslan, atunci ar putea fi incidente prevederile art. 390 alin. (1) pct. 2) Cod de procedură penală, și anume temeiul de achitare când fapta nu a fost săvârșită de inculpat.

Pe de altă parte, în situația în care instanța de apel a concluzionat că acuzarea a eșuat în a prezenta suficiente probe concludente ce ar confirma că anume în coletul respectiv s-a depistat substanța psihotropă – buprenorfin, ar putea fi incidente prevederile art. 390 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, și anume temeiul de achitare când nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

În concluzie, instanța de recurs atestă că decizia instanței de apel nu cuprinde relevarea considerentelor care au fundamentat concluzia despre admiterea apelului apărării, casarea totală a sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care Manolii Liliana a fost achitată de sub învinuirea de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 322 alin. (1) Cod penal, din motiv că fapta inculpatei nu întrunește elementele infracțiunii, și anume **latura subiectivă caracterizată prin intenție directă.**

Iar, potrivit jurisprudenței constante a Curții Europene a Drepturilor Omului, care reflectă un principiu legat de buna administrare a justiției, hotărârile judecătorești trebuie să indice în mod suficient motivele pe care se întemeiază (Papon împotriva Franței din 15 noiembrie 2011 (dec.)). Scopul motivării este de a demonstra părților că au fost ascultate, contribuind astfel la o mai bună acceptare de către acestea a deciziei. În plus, îl obligă pe judecător să-și întemeieze motivarea pe argumente obiective și să prezeve drepturile apărării.

Cu toate acestea, întinderea obligației de motivare poate varia în funcție de natura hotărârii și trebuie analizată în lumina circumstanțelor speței (Ruiz Torija împotriva Spaniei din 09 decembrie 1994, pct. 29). În cazul în care o instanță nu este obligată să furnizeze un răspuns detaliat fiecărui argument invocat (Van de Hurk împotriva Țărilor de Jos din 19 aprilie 1994, pct. 61), din hotărâre trebuie să rezulte cu claritate că problemele invocate în speță au fost abordate (Boldea împotriva României din 15 februarie 2007, pct. 30).

În speță însă, din conținutul deciziei atacate nu rezultă cu claritate și putere de convingere că problema vinovăției inculpatei a fost abordată și motivată suficient de către instanța de apel.

La rejudecarea cauzei instanța de apel urmează să țină cont de împrejurările expuse, să înlăture erorile menționate, să judece cauza în strictă conformitate cu legea, să adopte o hotărâre legală și întemeiată, care să corespundă prevederilor art. 417 Cod de procedură penală, argumentând clar concluziile sale în decizia adoptată, ținând cont de motivele expuse în pct. 10 al prezentei decizii, precum și de cele expuse în decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 05 februarie 2019.

11. În conformitate cu art. 434, 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E:

Admite recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Călugăreanu Vitalie, casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 09 aprilie 2019, în cauza penală în privința lui **Manolii Liliana XXXXX** și dispune rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Decizia nu este susceptibilă de a fi atacată.

Decizia motivată pronunțată la **24 iulie 2020.**

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Toma Nadejda

Țurcan Anatolie

Cobzac Elena

Boico Victor

OPINIE SEPARATĂ

21 mai 2020

mun. Chișinău

în conformitate cu prevederile art. 339 alin. (7) și 340 alin. (3) Cod de procedură penală, în cauza penală în privința lui **Manolii Liliana XXXXX**

1. Prin sentința Judecătoreiei Chișinău (sediul Buiucani) din 19 iulie 2018, Manolii Liliana a fost recunoscută vinovată și condamnată în baza art. 322 alin. (1) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de amendă în mărime de 500 (cinci sute) unități convenționale, ceea ce constituie suma de 25 000 (douăzeci și cinci mii) de lei.

2. **Avocatul Secrieru Oxana în numele inculpatei și inculpata** au contestat sentința cu apel, solicitând casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpata să fie achitată de sub învinuirea de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 322 alin. (1) Cod penal.

3. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 02 octombrie 2018, a fost respins ca nefondat apelul și menținută sentința fără modificări.

4. Decizia instanței de apel a fost contestată cu recurs ordinar de către **inculpată**, aceasta invocând prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală și solicitând casarea deciziei și dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel, în alt complet de judecată.

5. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 05 februarie 2019, a fost admis recursul ordinar declarat de inculpată, casată decizia instanței de apel și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

6. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 09 aprilie 2019, a fost admis apelul, casată total sentința, rejudecată cauza și pronunțată o nouă hotărâre, prin care Manolii Liliana a fost achitată de sub învinuirea de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 322 alin. (1) Cod penal, din motiv că fapta inculpatei nu întrunește elementele infracțiunii.

7. Decizia instanței de apel a fost contestată cu recurs ordinar de către **procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Călugăreanu Vitalie**, acesta invocând prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală și solicitând casarea totală a deciziei și menținerea sentinței primei instanțe.

8. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 21 mai 2020, a fost admis recursul ordinar declarat de procuror, casată decizia instanței de apel și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

9. Prin prezenta, deși am semnat respectuos decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție, îmi exprim dezacordul cu soluția majorității judecătorilor privind admiterea recursului declarat, casarea deciziei instanței de apel și dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel, deoarece consider că recursul urma a fi respins ca inadmisibil, cu menținerea deciziei atacate, din următoarele raționamente.

Instanța de apel a indicat că prima instanță greșit a ajuns la concluzia privind vinovăția inculpatei în baza art. 322 alin. (1) Cod penal, or această concluzie nu este fundamentată pe un cumul de probe pertinente, concludente, utile și veridice, care ar corobora între ele.

Instanța de apel a mai relevat că inculpata a dat declarații constante și consecutive, menținându-și poziția privind nerecunoașterea vinovăției de la faza urmăririi penale până la faza judecării repetate a cauzei în ordine de apel, iar poziția sa nu a fost combătută de către partea acuzării în afara oricărui dubiu rezonabil.

Astfel, instanța de apel a notat că din analiza probelor administrate, rezultă că în acțiunile inculpatei lipsește intenția de a comite infracțiunea prevăzută de art. 322 alin. (1) Cod penal.

Aici, instanța de apel, analizând declarațiile martorilor Struli Ruslan, Vasilenco Artiom, Levițchii Liviu, Potîrniche Constantin și Cerevatov Ruslan, date în ședința de judecată, a remarcat că din cele expuse de către aceștia, rezultă că anterior inculpata i-a mai transmis colete soțului său, Manolii Andrian, care este condamnat și execută pedeapsa sub formă de închisoare în Penitenciarul nr. 9-Pruncul, însă nimeni dintre martorii respectivi nu a putut indica cu certitudine că inculpata ar mai fi avut tentative de a-i transmite soțului său ori altor persoane deținute în penitenciarul nominalizat obiecte interzise deținuților, în special droguri.

În acest fel, instanța de apel a considerat că este eronată concluzia primei instanțe precum că respectivele declarații ale martorilor ar indica indirect asupra săvârșirii de către inculpată a infracțiunii imputate.

Iar, procurorul a invocat în recurs că *hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția*, deoarece instanța de apel nu și-ar fi expus punctul de vedere asupra fiecărei probe aduse în sprijinul învinuirii, ceea ce echivalează cu nerezolvarea fondului apelului.

Totodată, procurorul a afirmat că, concluziile instanței de apel nu corespund circumstanțelor de fapt stabilite în cadrul cercetării judecătorești și caracterului faptei comise de inculpată, iar instanța de apel nu a ținut cont de toate probele acuzării și nu le-a apreciat la justa lor valoare, încălcând astfel prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală.

Astfel, procurorul a elucidat conținutul declarațiilor martorilor Struli Ruslan, Vasilenco Artiom, Levițchii Liviu, Potîrniche Constantin și Cerevatov Ruslan, cât și al probelor materiale din dosar, indicând că aprecierea de către instanța de apel a declarațiilor inculpatei ca fiind totalmente veridice rezultă dintr-o analiză fragmentară a probelor respective.

Cu toate acestea, în esență, sub aspectul laturii subiective a infracțiunii prevăzute de art. 322 alin. (1) Cod penal, procurorul s-a axat doar pe declarațiile martorului Struli Ruslan, care a afirmat că ar fi transmis coletul Lilianeii Manolii unui angajat al Penitenciarului nr. 9-Pruncul fără ca să intervină în conținutul coletului.

Însă, procurorul nu și-a desfășurat argumentul ce ține de pretinsa analiză fragmentară a declarațiilor martorilor Struli Ruslan, Vasilenco Artiom, Levițchii Liviu, Potîrniche Constantin și Cerevatov Ruslan, cât și a probelor materiale din dosar, sub aspectul încălcării prevederilor art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală.

Cu părere de rău, instanța de recurs, admitând recursul procurorului a susținut acest argument din recurs, însă fără a reliefa în ce a constatat această expunere fragmentară și dacă poate ea constitui o eroare gravă de fapt, ce ar constitui temei de casare a deciziei instanței de apel.

Consider, că, de fapt, instanța de apel a ținut cont în deplină măsură de cele declarate de martorul Struli Ruslan, în condițiile în care versiunea expusă de acest martor nu denotă caracterul fals al declarațiilor inculpatei și, cu atât mai mult, nu indică asupra întrunirii laturii subiective a infracțiunii prevăzute de art. 322 alin. (1) Cod penal.

Or, spre deosebire de latura obiectivă a infracțiunii, care se materializează într-un act exterior de execuție și poate fi percepută nemijlocit de partea vătămată, de martori și alte persoane, latura subiectivă exprimă momentul subiectiv, poziția psihică a subiectului infracțiunii în raport cu activitatea materială desfășurată de el și nu poate fi percepută de organele de simț ale omului. Deci, cunoașterea laturii subiective poate avea loc doar prin analiza și aprecierea comportamentului făptuitorului și a împrejurărilor săvârșirii infracțiunii.

Iar, procurorul în cererea de recurs nu a indicat concret căror elemente ale comportamentului inculpatei și împrejurărilor săvârșirii infracțiunii instanța de apel le-a dat o apreciere fragmentară și nemotivată, contrară prevederilor art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, instanța de recurs admitând recursul, de fapt, contrar prescripțiilor legale l-a completat din oficiu.

Totodată, este de menționat că la această etapă de examinare a cauzei, instanța de recurs ordinar nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanța de apel, aceasta fiind sarcina primordială a instanței respective, având în vedere că apelul produce un efect devolutiv complet.

Prin urmare, sarcina Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție nu este de a examina criticile referitoare la presupusa greșită reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente faptice, ci de a verifica, prin raportare la situația de fapt stabilită de instanța de apel, corectitudinea, în speță, a achitării inculpatei de sub învinuirea de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 322 alin. (1) Cod penal.

Astfel, cu referire la situația de fapt susținută de procuror pe parcursul examinării cauzei, care în opinia acestuia denotă vinovăția inculpatei în săvârșirea faptei incriminate prin rechizitoriu, consider că judecând apelul apărării, instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptând o soluție corectă de desființare a sentinței de condamnare și de pronunțare a sentinței de achitare a Lilianeii Manolii în temeiul art. 390 alin. (1) pct. 3) Cod de procedură penală, soluție care este argumentată și corespunde cumulului de probe administrate și verificate nemijlocit în ședințele de judecată în condițiile art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală, care au primit aprecierea corespunzătoare prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punctul de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce.

Așadar, contrar alegațiilor procurorului, consider că instanța de apel s-a expus motivat și complet asupra tuturor argumentelor formulate de părți pe parcursul judecării cauzei, abordând problemele esențiale ale speței și respectând prevederile legale, a emis o decizie întemeiată și legală.

În succesiunea celor relatate, susțin opinia că recursul procurorului urma a fi respins ca inadmisibil, cu menținerea deciziei atacate.

Nadejda Toma

Judecător al Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție